

Johdanto: En ole koskaan ymmärtänyt politiikkaa

Politiikka kuuluu niihin elämän ihmeellisyyksiin, joita en ole koskaan ymmärtänyt. Kun pienenä poikana mietin, mitä on avaruuden rajalla, mikä on äärettömyyden olemus, olin vähällä ymmärtää maailmankaikkeuden rakenteen. Tätä tunnetta en ole politiikan kohdalla saavuttanut koskaan.

Kyse ei kohdallani pitäisi olla siitä, ettenkö olisi yrittänyt ymmärtää. Olen äänestänyt joka vaaleissa siitä lähtien kun minulla oli siihen oikeus. Olen kuusien eduskuntavaalien ja viisien kunnallisvaalien veteraani puhumattakaan muutamista presidentinvaaleista.

Olen saanut lukemattomia haavoja sieluuni seurattuani kymmeniä vaalipaneeleita. Minulla on kaksi yliopistotutkintoa, yksi tieteestä ja toinen taiteesta, mutta silti en vain kykene asettumaan poliitikkojen taajuudelle.

Espanjan sisällissodassa lanseerattu lause: ”Parempi kuolla seisaaltaan kuin elää polvillaan” on nykypoliitikoille täyttä hepreaa. Jos kyseessä on vaalivoitto, eduskuntapaikka tai ministerinsalkku, poliitikko syö sanansa, ja anteeksi vain, vaikka hatullisen paskaa saavuttaakseen henkilökohtaisen päämääränsä. Poliitikkojen tunnuslause onkin: ”Parempi määkiä hallituksessa kuin karjua oppositiossa”. Aikojen saatossa on nähty, ettei mikään periaate ole liian ylevä uhrottavaksi oman edun alttarilla.

Tämän valitusvirren jälkeen onkin hyvä kysyä, miksi oikeastaan enää äänestän. Miksi annan ääneni puolueille, jotka liukuvat ylhäältä alas, oikealta vasemmalle ja muuttavat vielä väriäänkin sinisestä punaiseen tai vihreään. Miksi lähetän Arkadianmäelle kansanedustajan tai Raatihuoneelle kunnallispoliitikon, jonka selkäranka löytyy tiukassa paikassa yhtä helposti kuin lumipallo helvetistä.

Vastaus on yksinkertainen. Uskon yhä, että poliitikkojen kirjavasta joukosta voi löytyä myös rehellisiä ihmisiä. Uskon, että jos muutosta vaaditaan tarpeeksi usein ja tarpeeksi äänekkäästi, jotakin viimein tapahtuu. Jos antaisin äänioikeuteni pois, menettäisin oikeuteni olla äänessä.

Olkoon tämä pieni poliittinen sarja näin kuntavaalien kynnyksellä opiksi ja ojennukseksi kaikille puolueille. Suuret visionne eivät aukene minulle. Varmasti teissä kaikissa on jotakin hyvää, mutta tältä te näytätte meidän äänestäjien silmissä.

Jos naama näyttää vinolta, ei peilin rikkominen välttämättä auta asiaa.

**Uskon yhä,
että poliitikkojen kirjavasta joukosta voi löytyä myös rehellisiä ihmisiä.**

Juha-Pekka Koskinen
Kirjailija.

Politiikan Paradokseja:

27.9. Keskusta

1.10. SDP

4.10. Kokoomus

8.10. Vasemmistoliitto

11.10. Vihreät

15.10. Kristillisdemokraatit